ANNA VAN DEN BREEMER

HET PERFECTE ZUSJE

2023 Prometheus Amsterdam

WOENSDAG

1

Eindelijk ben ik de persoon aan het worden die ik altijd wilde zijn.

Dat is de gedachte die door Gaby's hoofd flitst als ze de voordeur van het witte pand aan de Brink zachtjes dichttrekt. Een verdieping hoger liggen haar twee kinderen in hun bed en ze wil hen niet wekken. Alleen al het beeld van hun slaperige lijfjes in de zachte pyjamastof doet haar glimlachen. Haar dochter Mette heeft sinds drie dagen een dekbed van *PAW Patrol*. Die vervelende cartoonhondjes veroveren langzamerhand het hele huis.

Fijne regendruppels raken haar in het gezicht als ze koers zet richting de IJssel, langs de restaurants en cafés van het horecaplein dat het hart van Deventer vormt. In de verte ruikt ze de geur van mest. Voorbij de Heks, een van de oudste kroegen in Nederland, steekt de wind op.

De zolen van haar sportschoenen maken een zuigend geluid op de stoep wanneer ze de slijterij aan de Zandpoort passeert. Om de week op woensdag wordt het oud papier opgehaald in dit deel van de stad en rondom de boom staat een stilleven van afgedankte dozen, treurig ingezakt door de regenbui.

Ze ademt de frisse herfstlucht in en sluit kort haar ogen. Ze heeft haar leven op orde, zo brengt ze zichzelf in herinnering. Haar zes werknemers betaalt ze elke maand netjes uit, ze heeft altijd drie goed werkende balpennen in het voorvakje van haar tas, nooit verzaakt ze het hardlopen, haar boek is een bestseller. En

toch blijft een gevoel van tevredenheid uit. Hoe meer ze bereikt, des te groter de angst om alles kwijt te raken.

David draaide zich om toen ze daarstraks de slaapkamer uit wilde sluipen. 'Waarom blijf je niet een keer liggen?' Hij trok het dekbed bij de punt omhoog, als uitnodiging om haar sportschema los te laten en in het warme holletje te kruipen, zoals vroeger, toen de dag pas begon als zij daar zin in hadden. 'Je was vannacht zo laat thuis, ik moet nog horen hoe het televisieoptreden ging.'

Ze keek in het zwarte gat, naar zijn borstkas die oplichtte door de rode gloed van de ouderwetse wekkerradio. De cijfertjes gaven aan dat het 06.31 uur was.

'Straks,' fluisterde ze. 'Ik ga even snel.' Ze bukte en greep naar het hoopje lichtblauwe stof. In de gang stopte ze zijn boxershort in de wasmand.

Anders dan verwacht na die korte nacht veren haar benen als vanzelf omhoog. Ze voelt de drang om alles te geven, maar ze weet dat ze het vaste tempo moet volgen, net zoals haar route ook nooit afwijkt. Via de Bokkingshang langs de Welle, met uitzicht op het water, naar de spoorbrug en terug langs de Worp. Deze routine is haar dierbaar. Terwijl de meeste mensen nog in diepe rust zijn, jogt zij langs de rivier. Ze begint de dag met een voorsprong.

'Ren jíj elke dag?' Het valt niet te missen dat anderen vaak verbaasd zijn als ze over Gaby's sportgewoonte horen. Hun blik dwaalt naar beneden, glijdt over haar buik, ronde heupen en dijen. Alsof er een onzichtbaar lijntje wordt getrokken tussen de lichaamsdelen. *Jij? Hoe kan dat?* Natuurlijk zeggen ze het niet hardop, in plaats daarvan volgt er een neerbuigende opmerking, alsof ze een kleuter is die een tekening laat zien en wacht op een compliment. 'Wat goed van jou, zeg.' Ze kunnen er niet bij dat het Gaby niet te doen is om de kilo's. Ze rent om niet gek te worden.

Heel even voelde ze de verleiding om tegen David aan te kruipen. Het zou het startschot zijn van een rommelige vrijpartij, met een half oog op de babyfoons die op de nachtkastjes staan, aan weerszijden van hun boxspring. Ze zou boven op hem gaan zitten en een slaapje uit zijn ooghoek peuteren. Het kwam er tegenwoordig weinig van. De laatste keer was anderhalve maand geleden. Dat weet Gaby omdat ze alles bijhoudt in de notitieapp op haar telefoon. Vergaderingen, sport, afspraken van de kinderen, boodschappen, haar menstruatie, seks. In die volgorde van urgentie.

Ach, het hoort erbij. In haar gedachten maakt ze het verhaal rond – jonge kinderen, gebroken nachten, een carrière – zoals het altijd staat geschreven in de glossy tijdschriften voor jonge moeders. De waarheid is dat hun zoon Boris alweer bijna een halfjaar keurig doorslaapt en de rust in huis op dat gebied allang is teruggekeerd. Ze houdt van haar man, maar ze heeft nu eenmaal belangrijkere dingen te doen dan zich druk maken over haar huwelijk.

Gaby negeert het rode stoplicht bij het kruispunt van de Welle met de Bokkingshang. Hoog boven haar uit torent de Wilhelminabrug, de palen waarop de witte boog rust zijn verlicht. In het oranje schijnsel hangt een miezergordijn.

Ze steekt over en rent de helling af naar de kade. De rivier is niet meer dan een donkere vlek – het is niet duidelijk waar het water eindigt en de lucht begint. Gaby groeide op in een dorp omringd door bossen. Het open water stelt haar gerust.

'Waar kom jij ineens vandaan? Ik denk dat alle kijkers het met me eens zijn als ik zeg dat je opeens overal opduikt.' Gaby grinnikte kort toen Renate Westenveld, de anchor van de talkshow, die vraag gisteravond in de uitzending stelde als opening van hun gesprek. Hiermee verraadde de presentatrice dat ze ouder was dan haar gebotoxte voorhoofd wilde doen geloven. Onder

jonge vrouwen is Gaby al jaren een begrip met haar populaire tutorials op YouTube over spectaculaire taarten en toetjes, die ze opneemt vanuit haar eigen patisserie in Deventer.

Vorige week is haar kookboek *Hemelse Taarten* op nummer 4 binnengekomen in de lijst met bestverkochte titels. De meeste boeken over bakken beperken zich tot recepten, aangevuld met stijlvolle foto's. In *Hemelse Taarten*, vernoemd naar haar patisserie, heeft Gaby ervoor gekozen om de handleidingen voor de heerlijkste zoetigheden af te wisselen met dagboekfragmenten over hoe zij als jonge, voluptueuze vrouw zich staande houdt in een wereld waarin perfectie gelijkstaat aan dun en afgetraind. Te midden van alle fitgirls met een hang naar glutenvrij bananenbrood is haar verhaal een gat in de markt gebleken.

'Jij bent op een missie,' constateerde Renate terwijl ze zich naar voren boog over de talkshowtafel. 'Wat wil je andere vrouwen meegeven?'

'Mijn boodschap is: toon onverschrokken ambitie,' luidde haar antwoord, precies zoals ze met haar assistent Yasmine had gerepeteerd. 'En eet elke dag minstens een gebakje gemaakt met echte room.'

Na de uitzending dronk ze met een groepje redacteuren in het café naast de studio een glas wijn.

'De reacties zijn bijna allemaal positief.' Met één bil op de barkruk scrolde Yasmine langs de berichten op Twitter om het sentiment over het optreden te peilen.

Gaby vatte het op als compliment dat Renate bij hen kwam staan, en niet doorliep naar de bekende zangeres die ook te gast was geweest en een eindje verderop stond. Verbaasd keek ze hoe de presentatrice, zoals altijd gestoken in een zwarte coltrui, een glas whisky achteroversloeg.

'Gaby, we moeten meer vrouwen zoals jij hebben, die succesvol zijn en zich niet kleiner voordoen. In de meest letterlijke

zin.' De presentatrice, die bekendstond om haar grove humor afgewisseld met kritische vragen, stootte haar bulderende lach uit. 'En ik mag dat zeggen, want ik zit zelf ook nog steeds met die zwangerschapskilo's.' Ze klopte op haar buik. 'Wat maakt het ook uit. Ik vind je geweldig. Je moet echt doorgaan, beloof je dat?' Gaby wist dat dit de euforie was na een goede uitzending, maar ze voelde zich ook gevleid.

Dat was gisteravond.

Vandaag heeft ze veel te doen. De koude ochtendlucht brandt in haar keel. Ze drukt haar duimen in haar vuist en concentreert zich op haar ademhaling. Drie teugen in door de neus, drie uit door de mond. Op de weg boven haar razen de eerste auto's voorbij, de koplampen flikkeren achter de paaltjes van het ijzeren hek. Zal het gaan sneeuwen later deze maand? Een wit laagje over de stad is het perfecte decor voor haar vlogs, die de komende periode nog meer kijkers zullen trekken. De tuin achter de winkel kan ze ombouwen tot set.

Gaby versnelt haar pas. Tijdens het rennen ontstaan altijd nieuwe plannen. Haar vingers glijden over het ritsje van haar broek. Ze weet dat de bobbel er zit, en toch moet ze het controleren. De huissleutel en het zakmes. Nooit gaat ze op pad zonder.

2

De kinderen zitten in hun hoge stoelen aan het marmeren keukeneiland. Gaby geeft een kus op de krullenbol van Mette en snuift de Zwitsal-geur op. Op de plek waar ze 's nachts het kussen raakt, vormt zich een bos van klitten. Ze kan het niet laten er even aan te plukken. Een verloren zaak, het lijkt bijna vervilt.

'Hier.' Ze opent Boris' mollige vuistje en pakt de lepel. 'Nog een paar hapjes Brinta.'

'Je bent trending,' zegt David. Gekleed in een wit T-shirt met verfspetters en een marineblauwe joggingbroek staat hij naast het koffieapparaat, gebogen over zijn telefoon die op het aanrecht ligt.

'O ja? Nog steeds?'

Ze duwt de hendel van de kraan naar boven en laat het koude water over de binnenkant van haar polsen lopen, de aderen vormen een waaier onder haar bleke huid.

'Die columnist van *de Volkskrant* heeft een positief stukje geschreven over je optreden van gister.' Met zijn wijsvinger veegt David over het scherm. 'Een fris geluid in de bodypositivitybeweging,' verkondigt hij met een deftige stem, een octaaf lager dan normaal.

'Is dit jouw idee van hoe een *Volkskrant*-journalist klinkt?' zegt Gaby grinnikend. 'En is die columnist niet een vrouw?'

'Hm, je hebt gelijk.' David kucht en leest verder, deze keer met zijn eigen stem: 'Het blijkt dat Gaby Bouman veel meer in

haar mars heeft dan alleen maar bakken.'

'Alleen maar bakken... Staat dat er? Nou zeg. Een compliment en een belediging ineen, toch knap hoe journalisten dat doen.' Haar assistent Yasmine had haar al gewaarschuwd voor dit soort gekkigheden.

'Ik vind het allemaal lovend klinken,' reageert David.

De geur van verse koffie stijgt op.

'Jij ook een espresso?' Zonder het antwoord af te wachten, reikt hij haar een kopje aan. Kort raken hun vingers elkaar.

'Dank je, schat.'

Ze neemt een slokje en gunt zichzelf een ogenblik rust. Aan de andere kant van het keukenraam begint het voorzichtig licht te worden, de weerspiegeling van het gezinstafereel vervaagt.

Hun keuken is er een uit een woontijdschrift. Nog voordat ze het koopcontract hadden ondertekend, bijna drie jaar geleden, liep Gaby naar de sigarenboer om een stapel bladen aan te schaffen, ze knipte de plaatjes uit die haar hart sneller deden kloppen. Het project Huis Inrichten nam haar zo in beslag dat David voorzichtig polste of ze misschien iemand anders had ontmoet.

De gietvloer glimt in het licht van de gigantische kroonluchter die aan het plafond hangt. In combinatie met de twee Amerikaanse koelkasten van chroom en het Boretti-fornuis met zeven pitten is het allemaal wat veel, dat merkte ze aan de opgetrokken wenkbrauwen toen ze Davids familie een rondleiding gaf.

'Toe maar,' zeiden ze.

In de wereld van Davids ouders is het gebruikelijk om voor de mix ook kneuterige elementen toe te voegen, zoals een versleten rieten stoel of een oude klok. Pas als je altijd geld hebt gehad, kun je je subtiliteit veroorloven. Gaby huivert nog elke ochtend van ongeloof als ze haar glanzende paradijs binnenstapt. Dit belachelijk grote huis met een verbod op tweedehandsspullen is een wraakoefening op alles wat ze vroeger niet had.

'Papa? Klaar!' kraait Boris terwijl hij de pap van zich afduwt. Zijn rechterknietje komt al boven het tafelblad van de kinderstoel uit.

De kinderen lijken niet meer op haar te rekenen. *Papa, papa, papa.* Het is de troostprijs voor zijn onvoorziene rol als huisvader. Ze blijft speuren naar een teken dat hij het zat is.

'Kun je Nijntje al zien?' vraagt David terwijl hij naar hun zoon loopt.

'Da! Nijn!' Boris wijst naar de afbeelding op de bodem van het bordje om aan te tonen dat hij genoeg heeft gegeten.

'Grote jongen.' David stapelt de plastic bordjes op en zet ze in de gootsteen. Hij tilt Boris soepel uit zijn stoel, zonder dat zijn voetjes blijven haken achter de beugel.

Ze pakt een handdoekje uit de keukenlade en dept haar voorhoofd. Een lichtbruine vlek blijft achter. David vindt het onbegrijpelijk dat ze make-up draagt tijdens het sporten.

'Je gaat toch zweten. En niemand ziet je,' riep hij.

Gaby verdedigde zich door te zeggen dat het niet veel was; een laagje dagcrème, een lik foundation, beetje concealer onder de ogen, mascara, rouge, lipgloss. Maar ze had ook andere troeven die ze kon uitspelen als hij zich niet gewonnen gaf.

'Jij bent een man. Jij snapt niet dat ik als vrouwelijke ondernemer altijd voorbereid moet zijn.' Mensen beoordelen haar op de meest gekke momenten, gewoon om hoe ze eruitziet. Het is één ding dat ze niet modebladenslank is, maar dat betekent niet dat ze ook op andere fronten de teugels kan laten vieren. Zonder make-up voelt ze zich kwetsbaar.

Opeens mist ze hun discussies. David en zij die elkaar met felle woorden en een enkele belediging uitdaagden, omdat ze wisten dat het goed zat. Wanneer zijn ze zo voorzichtig met elkaar geworden?

Ze verfrommelt het handdoekje tot een prop.

'Mama, ik ben boos op jou.' Mette staat naast haar met de handen in haar zij.

'O jeetje, waarom?' Sinds enkele weken gaat Mette naar de kleuterklas, en de overgang leidt tot de nodige driftbuien.

'Jij hebt mij geen kusje gegeven. Je had het beloofd!'

'Jawel hoor,' zegt Gaby, 'maar jij was al diep in slaap toen ik thuiskwam. Als een klein baby'tje met je handjes boven je hoofd. Kijk zo.' Ze houdt haar armen met gebalde vuisten in de lucht. Ze weet dat Mette het leuk vindt om over zichzelf als baby te horen.

Er verschijnt een lach op het gezicht van haar dochter. 'Deed ik echt zo?'

'Je lag er heerlijk bij.'

'En gaf je mij een kus?'

'Eentje? Nee joh, ik gaf er drie!'

Tevreden wandelt Mette naar de woonkamer, waarschijnlijk om een bouwwerk van lego te maken. Boris hobbelt achter zijn zus aan.

Gaby loopt naar David toe en duwt haar neus in zijn hals, de geur van slaap vermengt zich met zijn kruidige eau de toilette. Zo lang ze hem kent staat er een fles van het merk Rochas in het badkamerkastje. David is een man van routine. 'Zullen we binnenkort samen weggaan? Naar Parijs? Zonder de kinderen?' Omdat ze het fluistert, krijgt het voorstel een ondeugende lading.

'Jaja, dat zeg je al een paar maanden. Voorlopig heb je het druk genoeg.'

'Na december wordt het rustiger,' antwoordt ze, 'dan boeken we een hotel en gaan we oesters eten in dat ene tentje, weet je nog?'

Het gebrom vanuit zijn borstkas klinkt hoopgevend en ze heeft spijt dat ze vanmorgen niet is gebleven. Ze draait haar ge-

zicht naar hem toe, aait zijn donkere krullen opzij en geeft hem een zoen. 'Ga je dit laten groeien?' Ze kriebelt over de stoppeltjes op zijn wang. 'Met zo'n prikkelbaardje ziet iedereen dat we hebben gezoend.'

'Daar heb ik helemaal geen problemen mee. Trouwens...' Hij pauzeert even. 'Ik heb denk ik iemand gevonden.'

Als ze hem vragend aankijkt, vult hij aan: 'Een meisje dat geschikt is.'

Verschrikt kijkt Gaby achter zich.

'De kinderen begrijpen dit echt niet, hoor,' zegt David lachend. 'Ze werkt als serveerster in die nieuwe tent aan de IJssel, ik was daar laatst met Bas. Gewoon een spontane meid, en ik denk dat je haar mooi vindt. Ik meende dat ze wel voor zoiets in is.'

'Dat zag je direct toen ze jullie broodjes kwam brengen?'

Hij grijnst. 'Ze heeft blond haar, beetje aan de magere kant. Je weet dat ik van vol houd,' – zijn hand strijkt over haar dij – 'maar zij heeft ook wel iets. Om jullie samen te zien.'

'Ik ben benieuwd.' Gaby duwt hem iets naar achteren. 'Zullen we het hier later over hebben? Ik vind het raar, met de kinderen in de buurt.'

'Niet terugkrabbelen hè.' Plagend trekt hij haar tegen zich aan. 'Het was jouw idee.'

Ze slaat haar armen om zijn nek. Dit is wie ze nu is: een echtgenote en moeder, die met haar man iets heeft bedacht, een trio, om de spanning terug te brengen. Ze hangt tegen David aan, zijn vingers strelen haar billen. 'We gaan dit samen doen. Echt.'

Ze voelt hoe twee handjes om haar heupen worden geslagen.

'Mama...'

'Ja, lieverd?'

Gaby pakt de armen van haar zoon vast en wiegt heen en weer. *Het gaat goed, ik heb mijn leven op orde, de kinderen zijn gezond, David ziet waar ik mee bezig ben.*

‘Ik ben trots op je,’ zegt hij. ‘En Parijs klinkt heerlijk. Dat komt wel.’

Ze schuifelt met de kluwen handen om haar lichaam opzij, zodat Mette erbij kan. Gewillig stapt het meisje tussen de benen van haar ouders.

‘Groepshug!’ zegt David.

‘Gloephug,’ echoot Boris. Net als zijn zus heeft hij moeite met het uitspreken van de letter r.

In het begin was het wennen hoe normaal David het leek te vinden om bij het minste geringste zijn armen om haar heen te slaan. De eerste keer dat hij haar meenam naar zijn ouderlijk huis, nu zo’n twaalf jaar geleden, drukte zijn moeder Gaby direct aan haar volle boezem. ‘Daar ben je eindelijk,’ zei Lidewij, alsof ze al een leven lang wachtte op zo’n schoondochter, en ze voelde niet de behoefte om zich direct los te maken.

En nu had ze haar eigen gezin, met een eigen knuffelritueel.

Hier hoort ze thuis. Ze probeert het weeïge gevoel onder in haar buik te negeren. Ze zou willen dat ze onwetend was, zoals David. Hij voelt zich nooit ongemakkelijk door zijn eigen geluk.